

רס"ג ילד שהוא אדום או ירוק ומי שבניו מתים מחמת מילה.
ובו ה' סעיפים:

א (א) קטן שהוא ירוק סימן שלא נפל בו דמו
ואין

אות שלום

לעיל להלכה למעשה (צ"ק ה') עיי"ש בעודא כזו שלדיכין להנחתין ז'
ימים מעלי"ע מהצרחותו (ומ"ש שם צחשו מהר"י אקאל שה"י נחעלף
בשעה חדא מוזן וידוע בכל הלכות ולשון הפוסקים דלאו דוקא שעה
פליגה של ששים מינוטען רק כמו עודא דידן שה"י זמן מעט וז"ל)
ונמלא גם אם נאמר שה"י לידתו איזה מינוטען קודם שקיעה"מ וכיון
שלדיכין להנחתין עד אחרי זמן הצרחותו מעלי"ע ונמלא שלדיכין לעולו
ציוס ד' אחרי שקיעה"מ (שאלו יה"י ז' ימים מעלי"ע כפי השערה"ה להלכה
השאלה צ"ע הדק היטב) ואין מלין אחרי שקיעה"מ משום ספק לילה
והגם שבי צחשו שאלת יעצ"ן (ח"א סוף סי' ג"ה) ומוצא צמח"ש (סי'
רס"ג ק"ק ג') דהיכא שלא מלו ציוס ה' מחמת אונס או נחעללו
צמשינה עד ציהש"מ עדיף למול צין השמשות שהוא ספק שמיני ספק
חשעי מלמולו שלא צמנו צודאי יום עיי"ש ומי שאלו הבא שזאו
גיב ספק אולי נולד אחרי שקיעה"מ ול"ל מלתו ציוס ה' ולא הוי ציוס
ה' שלא צמנו והשאלת יעצ"ן מיירי כסיום שלאחריו הוא ודאי יום ט'
ללידתו משא"כ בנידון דידן ח"ש דצכה"ג יודה גם השאלת יעצ"ן בלידוף
ספק זמן לידתו וא"כ עדיף למולו ציוס ה' כז'. ולכאורס י"ל כיון
שנגדל היום צנח"ס בעת צערך עשרה מינוטען (וזהו נראה דאלו לחשוב
זוהו שעות זמניות כפי ערך הגדלת היום דהיינו שיחשבו כמה הוא
קודם שקיעה"מ רק כיון שיש ז' ימים מעלי"ע של כ"ד שעות שוות ד'
וא"כ יגיע עתה הסוף ז' ימים מעלי"ע איזו מינוטען קודם שקיעה"מ
ויכלו למולו אז ציוס ד' סמוך ממש קודם שקיעה"מ. אך זה אינו
דחא ח"א ללמלם כיב כי מקודם אקור למולו שהוא צחוך סז' ימים
מעלי"ע והוי כקודם זמנו וגם אם יהי אז יום המעטן לא יוכלו לשער
כיב על סמדי שעות. ויגיע שימולו ציוס ד' אחרי שקיעה"מ וזהו אקור צמקום
שיס ספק צל"ז אולי נולד צמח"ש אחרי שקיעה"מ ול"ל מלתו ממילא
ציוס ה' ע"כ מדעת חזקה נוסח צמח"ש שימולו איס ציוס
ה' לעומת:

א קטן שהוא ירוק. סנה ציעיט אם אירע מרחא ירוק צחינוק ח"ט
מרחא גרין רק מרחא געליצ שקורין געמ"ל ויפלא כל עובר
דחא מקורו מש"ס שבת (קליד ע"א) ובחולין (מ"ז ע"ב) ופסקין כן (צ"י
ל"ח) לענין רחא אדומה כשירא מדי נתן ירוקה כשירא מדי נתן והלא
שם כשירא רק מרחא גרין ירוק ככרחי אצל מרחא געמ"ל הוא מריפה
לענין

לענין ריאה וא"כ איך ש"ך לומר דכסירה מדר' נתן באשה שצאה
לפני שחלה את צנה וכי' לדמותן ז"ל להלכה והא' מה דכסירה ירוק
(גרי"ן) צריאה זה אינו בחינוק דכוועט אינו צמאלא שישי' ירוק (גרי"ן)
רק געה"ל כאשר עיניו רואות בכל החינוקות קטנים למאות אשר נשאלה
שאלה עליהם קודם מילתן להיוותן ירוק והמה רק צמאלה געה"ל וכבר
ישב על מדוכה זו הגאון מהרש"ק ז"ל בשו"ת טו"ד קמ"א (סי' רכ"ב)
שנשאל על ככה והשיב להחמיר לענין מילה גם לענין געה"ל כיון דריב
בש"ס קאמרי' רק דמספר שמועה שהי' לפניו שאז הי' מראה ירוק
(גרי"ן) חבל צומניו ודאי שינוי געה"ל הוי חשש סכנה ג"כ ע"כ אסור
למולו עכ"ל והסבר דבריו הוא דמה דאסרי צריאה (צסי' ל"ח סעי' א')
מראה געה"ל היינו לחומרא משום שהוא כמראה כשותף דאמרי' בש"ס
ואזלינן שם מספק לחומרא ועיי"ש בראש אפרים (צסי' י"ב) ובדברי
חאמו"ר בדרכי תשובה (סי' ט"ז) ואזלינן צמאלה געה"ל חס לחומרא וכן
הבא לחומרא לענין מילה מחשש פק"כ כוונתו. ובע"כ נראה לומר דצומניו
נשחטו הטבעיים דלא שכיח בחינוקות מראה גרי"ן רק געה"ל כנ"ל
ומחמירי' מספק כנ"ל וכן בשו"ת הגאון מהר"י אשכנזי ז"ל (חיד"ד סי' ר"ע)
פקק לענין מילה להחמיר צמאלה געה"ל שלא למולו עיי"ש ובשו"ת בית
לחם להגאון מלצוב ז"ל ח"ב חיד"ד (סי' ל"א ו') כי כיון דמדברי
טו"ד קמ"א סנ"ל נראה דגעה"ל אינו בכלל ירוק רק הוי עכ"פ חולה
וא"כ צמאלה כל הגוף לריב להמתין ז' ימים מיום הצרואותו אך הצי"ח
מלשון המדרש קלת סמיכות דגם ירוק הוא חולה אעפ"כ אי"ל להמתין
ז' ימים מהצרואותו ע"כ הכריע דצמאלה געה"ל חס לא חזר ציוס השמיני
יש להמתין ז' ימים מיום הצרואותו (כיון שצלא"ה אינו עוד כמול לחי)
חבל ציוס השמיני חס חזר כבר למראיתו אפי"ן שלא עצרו ז' ימים עוד
לסצרואותו מ"מ אין לדחות ולעכב המילה צמאה ולפענ"ד דכשחירע יום
השמיני צמאה והי' געה"ל ואז למראיתו רק שלא עצרו עוד ז' ימים
אין למולו צמאה דאע"פ שצביל סאלו מדין (לדמותו לראי' מלשון המדרש
בכ"ל וכיולא בצמאה) נעשה מעשה צמאה שלא לחוש לקפק חילול צמאה
דא"ל חס כחומר דגעה"ל הוי חולה וכח"כ צמאלה שם לראי' מחזור
טלעס דכ"כ סתתה פניו (וגם עיניו רואות צמאל"צ זוכ"מ שהוא
חולה חטופס ר"ל) ונמלא פניו כימול קודם זמנו צמאה ע"כ צדדי חוששין
מספק לחילול צמאה ואין למולו צמאה (ומילא יש להמתין אח"כ ז' ימים
מסצרואותו כיון שאינו כימול עוד לחי) וז"ל לדעת. ועיי' צקוני' בולר
הצרי"ת (צקוף שרי"ת פ"ד ל"ד) אות י"ח מה שחאריך בזה לענין מראה
געה"ל וכן צסי' משמרת שלום להרצ' מי שלום מקודאיכ"ב (צקוף פ"ד
אות ד') מ"ש בזה. וכן כ"ל לסכריע דגם צימות החול חס הוא געה"ל
עומם ובכל גופו אז אין למולו לחי גם חס חזר לצריאתו אז ולריבין
להמתין ז' ימים מסצרואותו (סי' חצ"ת מראיתו) משא"כ כשהי' רק ספק
צמאלה ז' וע"כ פ"ד בלבד וכיולא שאינו כמראה כשותף עומם כיון

רמו סימן רס"ג הלכות מילה סעי' א'

(ב) ואין מלין אותו עד שיפול בו דמו ויהזור מדאהו כמראה שאר הקמנים וכן אם נמצא אדום סימן שלא נבלע דמו באיבריו אלא בין עור לבשר ואין מלין אותו עד שיבלע בו דמו וצריך ליהדר מאד באלו הדברים (ג) שאין מלין ולד שיש בו חשש חולי דסכנת נפשות דוחה את הבל שאפשר לו למול לאחר זמן וא"א להחזיר נפש אחת מישראל לעולם:

ב

מורה 124517

אות שלום

אוצר החכמה

סחומת הטוטיד הכיל ג"כ אינו מוצא צט"ע ע"כ יס לכלד להקל למולו ציוס השמיני כשחל בחול כז':

(ב) אין מלין אותו עד שיפול בו דמו. עיי' צק' צרית אצרהם להמוהל מווארשא שהורו שני גדולים לאסור למולו אפי' אם הוא ירוק רק על הפנים לצדו וצק' כורת הצרית כ' ע"ז ולפענ"ד לא נראה כן ועי' נראה ודאי דרוצו ככולו כצכל התורה וכו' עכ"ל והנה לענ"ד לצני לא כן ידמה למ"ש בכורת הצרית דרק צרוצו ככולו ירוק אז אסור לעולו. וז"ל דהלל פסקין בכל ספק בזה להחמיר כמ"ש בזה המהצר והוא מלשון המוצ"ס ד"ס לזהר גאלו הדברים ציותר שחפסר לו למוול לאחר זמן ואי אפשר לחמיר כפס' אי מישראל לעולם עכ"ל ופשיטא דלחלינן צסכ"כ צספיקא לחווארא (צספיקא) כיון דעכ"פ ה"ז ספק דילמא גם צפניו צלצד אם הוא ירוק זהו הסיומן שלל כפל דמו צחוכו כי צאפיו רוח חיים וי"ל דחלוי העיקר רק צמראה אפיו ופניו ואיך יקילו למוול ומהיכי תיתי לומר דלנערך רוצ הגוף דוקא. ועכ"פ זה ראיתי שהורה והסכים חלומ"ר הקדוש זללה"ת שאם הי' פניו כמו גע"ל ואינו גע"ל ממש וצפרעו שהנשים וגם מידעיו לווחים צצני מנפחתו גם הגדולים פניהם הם כעין מראה כלזו של החינוך הגם שבי הקדוש חל"ז צדרך פקודיך שאין לקמוד עי"ז צמה שאומרי' הנשים ועיי' צק' כורת הצרית מזה ואיכ לכאורה יס לחמיר מימ אם זה המראה אינו רק על פניו צלצד אז צלירוף כל הנהו יס להקל למולו צמונו ציוס הח' אם הוא (זולת זה) צריח צלי סינוי אחר כז':

(ג) שאין מלין ולד שיש בו חולי. הנה סזות קשה ראיתי צק' זכרון צרית לראשונים צכללי המיילת לרי גרסוס צ"ר יעקב הגוזר ז"ל (שנדפס כעת מכת"י) וז"ל פ"א צא לידו קטן למוול והי' מראה כל גופו ירוק טפי והי' מעסה טולד וצפרו הי' אם כ"כ יוס אחד והי' ציוס השמיני כשהציאו הנער לציח"כ למוול וראה שנתוסף המראה והי' ירא למסלו ורלה לדחות המילת ואחר רגעים אחדים התיעץ ורלה לקרות לרצינו ומחם (כפי סכ' פס צמוצו הוא רצינו ומחם בן יעקב הערץ סריח פס חלוצי"ה צק' חצי העזרי) סיראה גם הוא אח המראה סזה

והוא

סימן רס"ג הלכות מילה סעי' ב' ג' רמז

ב אשה שמלה בנה ראשון ומת מחמת מילה שהבשיל כהו ומלה גם השני ומת מחמת מילה הדרי הוחזקה שבניה מתים מחמת מילה ליש מב'על אחד או משנים ולא תמול השלישי אלא תמתין לו עד שיגדל ויתחזק בחו והיה אם איש אחד מל בנו ראשון ושני ומתו מחמת מילה לא ימול השלישי בין שהיו לו מאשה אחת בין משתים: (וי"ט חולקין וסבירא להו דלא סייך נאיש רק נאשה) (מידושי אגודה פרי"ד דעילה) ונראה דמסק נפסד להקל: **ג** והיה אם אשה מלה בנה ומת מחמת מילה וגם אחותה מלה בנה ומת מחמת מילה גם שאר האחיות לא ימולו בניהן אלא ימתינו עד שיגדלו ויתחזק בהם:

ד

אות שלום

והוא יגיד לו מה לעשות וכאשר ראה ר' מנחם את מראה הנער הי' מסופק בו והי' חושש לדברי ר"י הצבלי ולצוקף אחר ראוי הוא שחדמה סמילה חלל מואחר סבב צא הנער לציח הכנסת וכבר ההחלנו צאנו ואנו חייבים לגומרה ועוד חונו חין מעצירין על המלות ועל חוספת סמירה חין לחוש כי הי' מולה יום א' ומה שאמר שמואל נוחנים לו ז"י להצרותו היבא דנפל עלי' חולי אישתא שקורין מלוי"י ג"י רטופין חבל יום א' זהו חשפייני"ר לא אחר שמואל לדחות ואפי"ן שסוף סכנה קלת מלה לנו לקיים מלות מילה צומחה וכן היה ויחי הנער עכ"ל והוא כמעט כולו מוקשה. ואם כי הוא מהרש"ש ח"ו פשוט שאין לסמוך להקל עי"ז כלל כיון שצומחים וש"ע פסקו צום (והוא עפ"י דה"ט) דחשש סכ"כ היינו חולי ג"כ חין מלין ושם כי דלע"ג סה"י מולה וסכנה קלת מלה לקיים מילה צומחה. חלילה און כל שומע ורואה חלו הדברים וגם מ"ש דחין מעצירין על המלות כיון סבב הוצא הנער לציח"כ חייבים חנו למולו (אף שיש סכנה וחולי קלת) וכי חס נקרא חין מעצירין על המלות. גם מ"ש דחייבים למולו. פשיטא דז"א. ואמילו כבר אמרו הצרכה על סמילה וראו חו כודע להם חו שהילד חולי פשיטא דלא. ימולוהו ומוטב לצטל לחו דחיייתא כפי הדעות שיש צום לא חסא צרכה לצטלה מלהכנסו צפק סכ"כ אסא שבת החמור כדחם מפני זה. ומתוך לשובו כזה נראה דיש לפשוט מדבריו מה שנקתפקו ונחלצטו האחרונים אם צמראה ירוק או אדום וחזר למדאיתו הצריח אם לריבין להמתין ז' ימים. כמו בחולי כל הגוף (עי' לעיל סיק' א' צום) וצום נראה דק"ל דא"ל להמתין ז' ימים צודאי כלל. אך כל הלשון מוטעה כנראה וחלומי מוצה ח' חולי כחצו חו צום רצינו מנחם וגם רצינו גרשום הגר חך סכתצ לא סבין כראוי הסמעתחא הכיל וסמא ועם כנראה מלשוננו שם צקי חמוי כמה פעמים פ"כ חין ללמוד משם להקל צפרע צחש סכ"כ וגם סמיל לחו מר צרי' דרצ אפי' הוא דחמס עלי' על

ך (ד) נולד כשהוא מהול

צריך

אות שלום

על סמ' שהוא צודאי ונצחור מראשונים הנ"ל לקמוך עליו להקל כנז' .
וגם אם הי' אחת מהראשונים הנז' פשוט דיחיד הוא לגבי רבים כל
הפוסקים שבי' דלא כותי' צזה ח"צ ופשוט (ומלחתי זו צהק' הנז')
דברים הראויים לזי' שאומן מהראשונים כאשר הצאתיו כ"פ צמיצורי
צעה"י. אולם דברים שבהרים לד"ת שקבלנו צהחלטת כל הפוסקים
צודאי אין להאמין וצפרע שלא לקמוך ע"ז להקל כנז') :

(ד) נולד כשהוא מהול. ע"י צפרית צ"ח היסנות (קי' ק"כ). והנה
ידוע כי צימנו לא צמענו כלל שיהי' נולד מהול לגמרי

היינו שיהי' חוט העטרה נחגלה כולו ועל ידי צעה"י נמולו לאלפים
וצחוכם אירע כ"פ ילדים אשר קורים להם "נולד ונהול" ולא הי' שום
א' נולד מהול ממש שלא יהיו לריבין לחתוך חוט ערלה המקיף את חוט
העטרה כולה או רוצה (הגם שאינו דבוק החוט צפר הזה להעטרה
מינו הוא ערלה כמו שאר ערלה החלויי' צגיד ערל). וכן אלאמיר סי'ק
זלללה"ה ז"ע סי' מהול מומחה ג"כ והגיד לי כן צמעולס לא צא לידו
נולד מהול גמור וכן זקן מהול מומחה שהי' פסי'ק צעיר הגדולה וכן
מערד כמה מהלים מומחים זקנים שהעידו כן. ע"כ א"ל להאריך כלל
צחק שבי' צזה מרן המהצר לומי'צדקי צמרחית עין ולא צפחלא וכו'
צמוחתיים לו הרצה וכו' כיון שאינו שכיח צדוכותיו ואם יש מי שקורין
נולד מהול אינו ערלה כצושה סלריך לחפץ ולומי'צדקי צתחצולות וכיולא
אך חוט הערלה נראה קצצ לעין כל. וכי' צשלחן גצוה צזה וז"ל
וצזמן הזה לא ראינו חינוק סנולד כשהוא מהול מכל וכל אלא חלי
מהול דהיינו ראש העטרה מוגולה וההקף מוכסה ואותו העור אנו מוחכין
אורו עצעת עגול ומצרכין עליו כדרך שאר חינקות דלא גרע מלילים
המעכצים המילה עכ"ל [ושכיח כ"פ שאין נמלא לחתוך עצעת עגול כולו
רק כמו חלי עצעת צלד א' ותחתיו צמוקס חוט העטרה יס שס עור
הצריעה לצרוע] וכי' צקי' מכסי' מילה והוצא ג"כ צקי' כורת הצרית
כי נולד מהול לגמרי לא שכיח. וכן מלחתי צכללי המילה לרי' גרסום
צ"ר יעקצ הגוזר (צקי' זכרון צרית לראשונים) צקופו כי סצא נולד קלת
מהול לפניו וצכל אלו שחשצ שס לא אירע לו נולד מהול גמור. אולם
צקי' פחד ילחק (אות מי צדיה מילה גר שזל קודם סכתגיר וכו')
הצי' סומחצר מעשיות וסכת חעי'ג ועסכת חליה שאירע לפניו חינקות
סנולדו מהול ממש והסכימו הסכמים להסיף דס צרית ולצרך (צסס
ומלכות) לקציו להסיף דס צרית וכמסב עיר פירצריה עיי"ס צאורך.
וצכגון דא לריבין למודעי צמעסם אשר הוצא לפני פ"א נער צן סנה
צן א' מפהיק אשר אסתו ילדתו צעיר טדע צבאליליען כסכסעה סמה.
לצית

לצית חז"י וסצת עמו סנה ושם צעיר ההוא אמרו המוהלים ציוס הסי
 אז כי הוא כולל מהול וא"ל רק להעפת דם צרית וכן עשו והטיפו
 דם קלת והללתי צו ורחיתי כי הוא ערל גמור אשר א"ל לשום צדיקה
 והצחנת וצין רק כל א' ראה זאת שהי' ערל צערלה ארוכה בעין ילדי
 הערלים ר"ל וע"ז אמרו שם המוהלים שהוא כולל מהול ולא ידעתי אם
 צרכו אז על המילה כיון שהטיפו רק דם צרית או חששו לערלה כצושה
 ולא הקימה עיי' בזה צט"ך (ק"ק ד') ולא הי' כיון כ"כ בצרכם א"ך
 עשו כי מוהלא כודע עיי' שהם צורים או קלים ועושים מלאכת ה'
 צרתי ויפרי צריתו של א"ל אם ע"ז הגידו שהוא "כולל מהול" ולא
 מלו אותו כדת. הגם שהי' לכאורה מקום לדונם לכך זכות כי חולי
 הי' כח"ש הנ"ל לקמן צט"י. רס"ד (ס"ק ע') שמסתפקא ל"י אם כולל
 מהול והטיפו ממונו דם צרית ואח"כ נכח שמונו נתרצה ונמשך העור
 ולמעלה ולא נראה כל העטרה אפי' אחר הקישוי וכי עיי"ש אך ז"ל
 ענין לכאן ראשית דגם שם לא כי הנ"ל שאירע עוצדא כזו לפירו
 צפועל כנולד מהול ממש ואח"כ נמשך העור וכי רק צדך נסתפקתי
 (צצתי דרוש וקצב סכר) וגם לא כי רק נכח שמונו ובאן לא הי' הילד
 שמן כלל ולא הי' לתלות כלל צכ"ז. עיי' נסתמומונו על המראה א"ך
 צעוה"ר נההום כזאת ציטרא ותורה ח"ו משחכחת צעיר הנודעת לחסוזה
 כנז' ומלפנים היו זה רבנים גאוני ארץ ז"ל. ומי יודע כוזה ממשלות
 שילאו מוהלים באלו אשר הניחום לצרי כערלים צלי הודע [ועיי' מה
 סכתצתי בזה צעה"י צהש"י והעתקתי לקמן צט"י רס"ד ס"ק י"ז] ומלתי
 אותו אז צצרכה צעה"י כדת של תורה. [ולענין כולל מהול הא"ך נקרא
 לענין זה שאין למולו צצצת עיי' צצצרינו לקמן צט"י רס"ו ס"ק ו'] :
והנה צט"י כרת הצרית (ס"י רס"ג נחל כרת ס"ק י"ג) כי וז"ל ולפני
הציאו ילדים שהי' רק כחלי העטרה מוכסה שלא צקישוי ולא יכלו
 להקיף עצצת ומלתי צצרכה רק האומנות שהסכתי הא"זמל ונחתיו צין
 הגיד לעור הערלה ומלתי ממטה למעלה כדי שלא יגע הא"זמל צהגיד
 עכ"ל וצו"ש שהסכתי הא"זמל צין הגיד לעור הערלה היינו שמחך משה
 ללד חוץ ולא מלד סוץ לפנים כדי שלא יגע הא"זמל צהגיד ח"ו אמנם
 מ"ש "ומלתי ממטה למעלה" אינו יודע כונתו. אם לשונו אז אומנתו
 מגומגם. ואין כיון בזה הי' צעה"י אומנתי כנולד מהול כזה שהגני כותן
 הלפורן של אלצב אגודל מיד שמואל צין עור לצצר וצלפורן זה וגם
 צשאר אלצצותי הכני מושך ומותח עליהם חוט עור הערלה הקוצצ על
 הצמרה וצדי הימנית הכני מותך סציב את חוט הערלה הזה (והיינו
 רטעה רוב ההיקף אלל למטה היינו מלד השני של העטרה סמוך לנקצ
 הסתן לא יחכו כלל) וצזה הלפורן וצראש"י אלצצותי סככנס' צין עור
 לצצר ועליהם נותח קלת עור הערלה הנז' סוא סגנה צעה"י שלא
 יחכו לתוך הגיד וכמוצגש למצין :

שוב ראיתי צצצית צצכת רליה (להגאון מלצב משרליה אורינשטיין ז"ל)

(ה) צריך להשיף ממנו דם ברית ומיהו בנחת וצריבה מילתא לטיבדקא יפה יפה בידים ובמראית עינים ולא בפרזלא דלא לעייק ליה ורואים ונזהרים היאך מלין אותו וממתינים לו הרבה ואין

חוששין

אוצר החכמה
מח"מ 1234567

אות שלום

סי' פ"א ס"ז חובן השאלה תיכונ כולד מהול גמור וציוס סממי כלספ כל המוהלים וגם סזד"ל לעיין עליו ודאו כי כל העטרה מגולה וסעיפו דס צרית כדין וכדת ולסחר ימים מועטים נראה כי עור מחסה העטרה צין צקיסוי צין סלא צקיסוי ורק צראש העטרה מגולה מועט יוסר מוסלים וסחי לפלא מאין כולד זה צימים מועטים ציחוד סהולד אינו מקורצל וצעל צשר וסמרו סני סחים מוהלים כי ציוס סממי ראו כי לומטה וסעטרה ס"י עור סגיד עז ולצה ומדמיין ספוא כי עור העטרה נחקפל לומטה וככצס סס ונלצה וכסכתרפס חזר למקומו וסחר מוהלים וסד"ל מוכיסים זה וסמרים סהעור וסגיד לא ס"י לצה דק כעין קרעלי"ל עכ"ל ססאלה עי"ס סהעלה סלריך למולו צודאי ועכ"ס סרי דיכול להיות כזה סצתחלה סול כולד וסאל גמור (כמו מול סחר) וסח"כ יססוה כזה ודנתי לזכות סת מוהלים צעיר סג"ל כי סולי צומן ססובל לפני כנזי כצר נגדל סערלה עליו סח"כ. סך גס סס צסשרי סס"י ס"י לפלא כנ"ס סס וסידוס סול ולס גמרינן מיני לומר סיוכל להיות כנ"ס פעמים כן :

ובבגון דל לריכין להודיע. כי צאלו סילדים סנקראו "כולד מהול" צימינו ככ"ל יוללו סרצה פעמים כי סול מוסחין לומטה סיינו סנקצ סססנה סול לומטה קלת מוסחר סילדים וסח"כ ירגישו צזה ויסאלו סאלות לענין כרות ססכה סס סול לומטה וסעטרה סול לא וגס סס סול צידי סמים כולד כן סול יסשרו (לסנס) כי סמוסל עסה זסח וס"כ סרי צידי סלס ועי" צססע"ז (צסי ס"י) כל סלו ססלוקי דינים וכצר מולל כאלו צספרי ססוצות למכציר. ע"כ זסח עלה סיעולה כי צראות סמוסל ססול כן מוקוס נקצ ססססנה לומטה יסלה ויגיד קודס מילחו כי כן סול כולד ולל סח"כ לא ירכו צסס ססול קלקל ס"י (וצססח ל"ס ססססח כסעושין צעה"י כרסוי צסמונות סכ"ל ססססכיס רק רלעה כמו רוצ ססיקק ולומטה מוקוס סססחן לא יגיע ססכין כלל) וסעיקר סיה"י צרור כי אינו כרות ססכה ולל ילערכו לעיין כלל סס סול כנגד סעטרה ולומטה צראותס קודס מילחו ססול צידי סמים כולד כן וס"ז כסר: (ה) צריך להשיף ממנו דם ברית. סס צססח מוקוס סלריכין להשיף דס צרית סנה צסי כרות סצרית צזה (סיק י"ג) ססלס דולסון ספוסקיס דיעיפו דוקל מועור סערלה סעל סעטרה (לומטה מוקוס מילה) ולל מרסל סגיד חלילה עי"ס וססח זה פסיט דלריכין רק עיפה דס ס"י וסיון סיללו צזה צודאי יססרו מלספוך יוסר דסן סל

של ישראל מה שא"ל חונק רחמי זכורת הצריח (ס' רס"ה ק"ק כ"ח) שהצ"ח צ"ס מהרש"א (קטנה י"ב) דמחשה רבינו הבירו שהוא מהול ד"ס להכיר אם אחיב הטיטו דס צריח ומחנן צזה ק"י הוהרש"א (צמגילה ג"ז) עה"כ עיניכם רוחות שאני כחול דהא כחה עכו"ס סס טלדים מהול ומדצרים צלה"ק וע"ז ח"י ש"ס להכיר מהול מהול כשהטיטו מהול דס צריח (כ"י גס יוסף נולד מהול) מהול מהול סלח הטיטו מהול דס צריח עכ"ד והוא תחום דח"ך יכולין להכיר עוד הך הטפת דס צריח ססול רק טיפה א' די כנז' ונחמ"א מ"ד *ואיזה היכר יס צזה לאחר זמן. ור"ש צ"ס מהרש"א שס לא ואלחיו כלל. וה"י מקום לחלק ולחנן גבי יוסף משום ד"ס צחמת חילוק בין טולד מהול שאירע גס צבכרי אך ז"ל טולד מהול לגמרי כיון דטולד מהול לגמרי ח"ט שכיח (כנ"ל צ"ק הקודם) משא"כ טולד מהול ציטרא שמתקרים ומותכים סנמולח מעט ערלה כנ"ל. אך נראה ציוקף הוי טולד מהול לגמרי (וכן צמשה סנאמר צו והר"א חותו כי טוב הוא טולד מהול) וגס מ"ש זכורת הצריח שכיכר אח"כ סהטפת דס צריח. ז"ל כחצן. והיא טעום מעיקרא כנז' :

והנה ע"י צ"ס שצת (דף קל"ה ע"א) רב אצח צר אהבה איתיליד ל"י ססול יוקח כשהוא מהול אהדרי' לחליקר מהולא' עד דשו"י כרות שפכה (פירש"י והוא עליו מלו ועשאו כרות שפכה שחתך מן הגיד כנ"ל) חונק צירושלמי שס (צצצת פי"ע סלי צ') נמלח הצוצדח צזה"ל ר' אדא צר אהבה איתיליד ל"י חד צר כי עימקודס צ"י מית (פ"י הק"ע טולד לו צן כשהוא מהול וכשהחמיל לוחש צו להטיף מהול דס צריח מות תחת ידו) ר' אצין אומר טעשה פלוע דכא ונחמנס עליו ומות (פ"י הק"ע. ונחמנה רב אדא עליו כדי שימות כיון שפסול לצח צקהל) רצין דקצרין מרין כרות שפכה נעשה ונחמנה ומות (פ"י הק"ע כרות שפכה נעשה מ' סנכרת לו הגיד מן הנמרה ולמעלה ללד הגוף שות ח"ט עוליד עכ"ל) ופ"י הקרבן עדס תחום דהא כחצו צזה להטפת דס צריח לר"ך רק טיפה א' ומהעור למעלה מהעמרה וא"כ זס יכולין לעשות צומח צלצד להוליא טיפה דס א' ויצין זאת כל מ' ש"ס לו מות צקדקדו ואך עשה כזאת ר' אדא צר אהבה ליקח סכין ולסכנו ח"י או לעשות כרות שפכה או פלוע דכה ח"י אלא ודאי דה"י ספק טולד מהול דהיינו שה"י קלת חופה על העמרה ססול חוט סמקיף כנ"ל צזה (ס"ק ד') והגס כי הוי צכוס. רק ספק טולד מהול מ"מ לענין שצת יס להחמיר מספק וע"י לקמן צדצרינו צס"י רס"ו (ס"ק א' וס"ק ו') לכך ספיר אחרי צס"ס דילן צצצת שס תיחי לי דעברי וכו' צצצת מ' אומר עיי"ש וכפירש"י שס שחתך מן הגיד. וס"י מפרי סלח לחתוך העור סמקיף כחין ספה קציצ ומ' שאינו אומן מוצסק לזס כנ"ל ע"כ חתך צהגיד וכן הוא הפ"י צירושלמי ולד' ר' אצין (צירושלמי) ה"י חותך ועצר עד הכיס וסציליס שחוט פלוע דכה כנ"ל אצל לא כפ"י סה"ע

רנב סימן רס"ג הלכות מילה סעי' ד'

חוששין ליום שמיני (ו) שלא יביאوهו לידי סכנה :
ה

אות שלום

הק"ע דזהעפ"ת דס צרית גרס כ"ז דזהו ח"א וכנ"ל רק כדצרי רש"י
והצנלי וסיושלמי לא פליגי בזה :

(ו) **שלא** יביאوهו לידי סכנה. עיי' באור זרוע הגדול (ה' מילה ק"י
ל"ט) וז"ל זה כמה שנים הציאו תינוק עכו"ם כגן שנה שהי'
צטכונותינו שכולד כשהוא מהול ואין לך אדם הצא לקרוע עור המכסה
את ראש הגוי' עד שתחגלה כל העטרה שלא הי' מציאו לידי סכנה
כפלי כפלים מן המשוך כי נתמעטו הלצצות וחכמות האווננים ופסני
רבים אחרתי להטיף דם צעלמא כעין קריעה מראש הגוי' צמחיכת מילה
צמותכים צראש הגוי' וכדי הוא רצ לסמוך עליו צשעת הדחק ופוק
חזי מה עלתה צ" צרצ אלא צר אהבה דעבר אדרצ עכ"ל והוא מרפסין
איגרי' להצין כונת דצרי הקי' בזה וצסי כורת הצרית הציאו והוסקי'
סמוך' להנך חיצות תינוק עכו"ם [פ"י לגיירו] אמנס לא פ"י ולא הועיל
מואומה ועדיין קשה ציותר כי אם מייירי הא"י צתינוק עכו"ם שהציאתו
אמו לגיירו על דעת צ"ד והי' נולד מהול ולא הי' אז מוהל מומחה
סיוכל למחוך את עור המכסה את הגוי' עד שתחגלה כל העטרה
(צכ"ל מפורש) יען שלא יכלו למושכו עד למעלה ווהעטרה כמו שקורין
זה (צסס המושאל) נולד מהול וכנז' (צס"ק ד') ע"כ כשלא הי' מומחה
לזה יש חשש שלא יציאوهו לידי סכנה כשיחכו ח"ו צהגיד ח"כ מי
הכניסו לדוחק הזה לקצלו לגייר אם לא יוכלו למולו כדה כיון צצעלמו
הודה שהי' לו ערלה המכסה וגם העפ"ת דס צרית ל"זה לעשות צמקום
העור (הערלה) שהוא מתיכת מילה צמותכים צראש הגוי' כנ"ל לשונו
ומה הועילו בזה צהעפ"ת דס צלצד כשאירע צתינוק שכולד כזה ואין
סס מומחה למולו' הרי כצר מפורש (צמוצצר בזה. ומקורו) מרצינו הא'י
גאון דמומחינין לו הצצה יען שחוששין שיש שם ערלה כצושה ע"כ כשאין
אומן מומחה לפניו לצדוק ע"כ ל"זה לע"ע להטיף דס צרית כנ"ל
(וצפרט דמוחלא קשה דהכי כמפורש צלשונו צא"י שהי' שם ערלה
המכסית ולא חשש ערלה כצושה כנ"ל) אצל צתינוק עכו"ם אם הוא
צאופן כזה ואין מומחה הראוי לו למולו פשוט הוא שאין לקצלו כלל
לגר דצשלמא צישרא ערל אצפ"כ ישרא מעליא הוא כדאמרי' צגוי'
חולין אצל צגר סלריך מילה וטבילה ואם לא הי' אז אומן למולו למה
יקצלו ויעיפו מאנו דס צרית שזה אינו מועיל ואינו מילה לגצ"י צאומת
וא"כ עדיין ישאל ככרי ויתערצ ויגדל צישרא וישא צת ישרא ויתערצו
צכ"י צככרי ח"ו ולמה נעשה עי"ז תערוצות כזה וצאיסור והגם דפסקין
לקוק צהי גרים (ק"י רס"ח קצ"י צי) דאם קיצל עליו כל אלו הדברים
שיאמרו לו עלין אותו מיד ומקורו מצימות (מ"ז ע"צ) משום דשהוי'

מלוח

סימן רס"ג אות שלום סעי' ד' רנ

מזה לא משהינן. היינו כשיבולו לנוול אורו אצל כשאין אין לזה למה
נעוף דם צריח שאין מועיל לגיירו ויהי מכשול עוד כנז':
והנה צגר קטן שהציחו אמו להגייר שמעצילין אותו ע"ד צ"ד ממילא
כתב זקני דרך פקודין (ו"ע דמילה חלק הדיבור אות ל"א)
שיש להספק אם מצרכי על וילת גר קטן דהוי קפק וחשש צרכה
לצילה דכיון שהגדיל יכול לנחזה והוי כגוי ואפשר לומר כיון דחכמים
תקנו דיכולים ג"כ גר קטן לגייר ולמול יכולי ג"כ לצדק על מילתו
אע"ג דהוי קפק דיכולא יחזור לקורו כשיגדיל כמו דמצרכים כל צרכות
החג כספק יו"ט שני וי"ע עכ"ל והגם שיש לחלק בין יו"ט שני כנו
דאורי' בשבת (כ"ג ע"א) לענין קי' דדצריהם דלא מצרכי עליו שאני
יו"ט שני כי היכא דלא זלזולי צ"י ואין לדמותו לזה. וגם צנף הדבר.
לולא דצרי קדוש זקני י"ל דלא הוי קפק השקול צגר קטן כיון דנוטה
יותר לודאי שלא יחזור לקורו כיון שנתגדל אלל ישראל ע"כ שפיר
מצרכין על מילתו. ועיי' בשו"ת חתם סופר (חיד"ק ק"י רכ"ג) לענין
קצילה גר קטן אי מצרכין והעלה שם דמצרכי על הפרשת הדומה
הגם דיכול אח"כ לאחשולי עלי'. וגם דרוצא דרוצא אינו נומה אח"כ וגם
חילק שם אם אצ"ו או אמו הציחוהו לגיירו וכו' עיי"ש באורך ועכ"ש גם לענין
צרכה המילה כן הוא לדי' החת"ס דמצרכין כנז'. אמנם זה כשצקיאין ויכולין לגיירו
אצל צדי האוי' הכ"ל ל"ע להם קיבל לגיירו כיון שאינו יכול למולו אז
וצכה"ג לא מהני הטפת דם צריח ככ"ל. ולחומר הנמשא י"ל כונה
כעין דצרי כז' הדי גאון המוצא צוהצר ככ"ל והיינו שלא ה"י כיכר ערלה
רק כנוול ונהול כולו חיוגס ה"י לריכין לצדוק חולי ימלא קס ערלה
כבוסה ככ"ל וזה לא ה"י צקיאין אז ע"כ ל"וה עכ"פ לעשות וזה שיוכל
היינו להעניף דם צריח. וצכה"ג י"ל שקיצנו לבי"ע לגייר כיון שלא מלאו
לע"ע ערלה כבוסה ואז חל הגרות צהנפת דם צריח ג"כ חלא שאין
זה צומוענות נשורו ע"כ לע"ג. וחולי יש למחוק היצת "עכו"ס" רק
גרסי' היטוק כגן שנה וצחינוק ישראל ככ"ל שה"י לריכין עכ"פ לע"ע
להעניף דם צריח כיון שלע"ע לא ה"י צקיאין למולו בדת שלא יצאו
לידי סכנה וכל זה עדיין קשה מ"ש (צא"ז) הלשון "ומפני רבים"
אמרתי להעניף דם צעלמא כעין קריעה וכו' כי מה זה שייך צכה"ג
"ומפני רבים" או ופני מראית העין הא ההנפת דם צריח לא יהי
כיכר אח"כ. וחולי הכונה כיון שהוא חינוק ישראל וס"ל להאוי' כשי'
החוס' בשבת (דף קל"ה ע"א) דמדינא צנוול ונהול ח"ל כלל להעניף
ד"צ כלל וצפרט שה"י סכנה ופני שלא ה"י צקיאין למולו עכ"ז להעניף
ד"צ (שזהו אינו סכנה) ל"וה לעשות מפני רבים הדוא"ס היינו
שלא יהי' יחסי' כחומה שאין מליס צ"י כלל ואין מציפים אפי' ד"צ
כלל. אלא שכבר כתבו שאין זה צמאענות לשורו כלל דשם משמע
שה"י עוד ערלה סביב העטרה (ולא ה"י כולד ונהול לגמרי) רק שלא
ה"י צקיאין וכו' כנז' אי"כ עדיין חיקשי. וצפרט שהג"י לפנינו חינוק

רנר סימן רס"ג הלכות מילה סעי' ה'

ה' תינוק שמת קודם שיגיע להיות בן ח' (ז) מלין אותו על קברו בצור או בקנה ואין מברכין על המילה אבל משימים לו שם לזכר שירחמוהו מן השמים ויחיה בתהיים המתים: הגה ואין עושין כן אפילו ^{אוצר החכמה} צי"ט שני של גליות דאסור לקבור צי"ט הנפלים דאפילו לסלעלו אסור (הגמ"ר פרי"א דמילה) (ח) ואסור למול עכו"ם שלא לשם גרות אפילו בחול (נ"י בשם ירוחם ס"ס רס"ו):

ס"י רסד

אות שלום

עכו"ם. ואולי מפני שה"י אז נאסר מהמונשלה לגייר וז"ש "מפני רבים" היינו נחשש פירקוס ומסירה ע"כ ליה רק להטיף דם ברית אך קשה דווקא זה מהני וגם למה קיצל לגייר צעת שה"י בכנה נוחק המלכות אפי" צאופן זה ע"כ לע"ג כנז':

(ז) מלין אותו על קברו. מושלם תוהתי דחא קי"ל מל ולא פרע ^{אח"ח 1234567} כאלו לא מל ולמה אין עושין שום פריעה בקצן שמלין על קברו. ומשנתי מוסיף שהוא דבר שמוסר להקצין שהוא איש פשוט (כנהוג) ואינו יודע לאומן את ידיו לפרוע. וגם אולי אז עור הפריעה נדבק ביותר לאחר מיתה ל"ע ע"כ נמנעו מלעשות זאת. ועי" צאור זרוע (צה"ל ויילה) שכי שנהגו הנשים לחתוך ערלה הקטנים שנותו עכ"ס כל אלו אינם זריזים ונקיחם לפרוע ע"כ נשתרצצ המנהג שאין פורצין בכזה. וראיתי בקי כורת הצרית שכי העעם דלמה אין מצרכין על מילת ילד שמת דחא מלינו גם צמנהגא שומרכין עליו ותי' מוסיף שבפי הנראה המנהג הוא צלל פריעה ובכה"ג אין מצרכין מוסיף דוח ולא פרע כאלו לא וול עכ"ל ותוהתי דחא גופא קשיא למה לא נהגו לפרוע ככ"ל עד שוללתי כעת בקי זכרון ברית לראשונים כללי המילה לרצונו יעקב הגורר ז"ל שה"י צננת תחקט"ו לחלף החמשי (צערך) ושה כי צדין חותכי ערלת נפלים וז"ל שאין גיהנם יכולה לשלוט צאדס שהוא מוהל מכאן רא"י לחתוך ערלת הקטן שמת לפני מילה ומי הם שמעלאו וכו' ומה הקצ"ה עושה להם שולח להם וולאך ונוטל ערלתו של קטנים שמתו צלי מילה ונותן לאותן שמעלאו ניד גיהנם מקצלת אותן וכו' שומעצרים את הערלה וקטנים שמתו. ומהיכן נוטל המלאך הערלה. איצט"א לריך שיתן הערלה ציד הקטן והוולאך נוטל מידו. ואיצט"א אימא "עור הפריעה שנשאר לו עדיין" אותו עור שני נוטל ונותן לאותו שמיללו צריתו עכ"ל הרי מפורש צראשון מהראשונים שא"ל לפרוע ואלדבא לפי העעם לריך לישאר עור הפריעה כנז'. ומה ראיתי כי מנהגו של ישראל תורה הוא:

(ח) ואסור למול עכו"ם שלא לשם גרות. עיי' ש"ך (ס"ק ח') מה שהקשה על זקני הלבוש שכי העעם דכיון דאין כוונתו לגייר

סימן רס"ג   אות י"ג   סעי' ה'   רנה

לגיי' לווה כקיר חרפתו ומונו ולהחתימו צחותם צריח קודש ולקמן מוכח
 זכ' גרים צס"י (רס"ח סעי' ט') דרך משום רפואה לחקור לרפואות
 עכו"ס ע"כ חסור למולו הא לא"ה כגון צשכר וכה"ג שרי לחתוך לו
 ערלתו חפ"י שלא לשם גרות וכ"כ שם הלצוש עכת"ד. הש"ך וצמלואים
 שנדפסו ציו"ד ד' ויילנא י"שצ דברי זקניי הלצוש דכאן מייירי כשצא
 העכו"ס למוול שלא לשם רפואה רק כדי להקיר את חרפתו כמו שחלינו
 בקוראלי הדורות שהי' חרפה הערלה גם להעמיס וצמלואים לא הרשו
 למוול את עצדיהם ע"כ כ' הלצוש כיון שלא צא לשם מלוה וגרות אין
 מלין אותו ושם צס"י רס"ח מייירי הלצוש שצא למוול לשם רפואה להקיר
 המורכא כח"ש הרמז"ס והנוחצר שם עכת"ד ותצלילן לריך זה לכאורה כי
 צהכרם לומר כי צס"י חופנים יש חסור למוול לעכו"ס. ה"י) אם רולה
 העכו"ס לשם הקרת חרפתו וערלתו. ה"י) לשם רפואה וצשניהם חסור
 לישראל למוול כיון שאינו מכוון הנכרי לשם מלוה וגרות כדלמרי צמקורו
 צס"ס ע"י (כ"ו ע"צ) ישראל וול את העכו"ס לשם גר וכו' ולכאורה
 יוקשה לווה להלצוש לחפוק צס"י חופנים צמלואים ויעמו של העכו"ס
 ככ"ל שרולה שמולו אותו וצכאן נקט משום להקיר חרפתו וערלתו.
 ושם נקט משום רפואה. חולס צע"כ דברי מרן הש"ך תמוהים צו"ש
 הרי דלא חסור חלל משום רפואה הא לאו הכי ליכא חסורא חפ"י
 נחבין לשם שכר וכיולא וז"ל כיון דצס"ס שם והרמז"ס וכן צש"ע להלן
 מפורט שאסור כיון שלא נחבין העכו"ס למלוה לפיכך אם נחבין
 העכו"ס למלוה מלוה לישראל למוול אותו עכ"ל מרן הנוחצר הרי דוקא
 כשנחבין לשם מלוה וגרות חבל לא לשם שכר שיתן לישראל וה"ל דלא
 כדי הש"ך. וזוה מיוסצ ד' הלצוש שדייק בלשונו שפיר כאן וגם צס"י
 רס"ח שהעיקר דשלא לשם גרות חסור וכאן מייירי צה' מילה ע"כ כתב
 זה העעס שלא לחתום את צריח קודש צנכרי כשחלינו רולה להתגיי'ר
 ושם צה"ל גרים כ' העעס משום רפואה כדל"י צמקורו צגמ' ע"י שם
 משום מורכא ויהי' איך שיהי' מליזה עעס כיון שאינו לשם גרות חסור
 ועלה צידינו צעה"י לייסצ דעת מרן זקניי הלצוש. ומה שבי הרמז"ס
 בלשונו חע"פ שעשה מלוה צרפואה זו שהרי לא נחבין למלוה כונתו
 ששוט היינו שנעשה מעשה המלוה היינו מעשי המילה צרפואה עכ"י
 כיון שלא יתכבין הנכרי למלוה וגרות וכיון שאינו לשם גרות יהי' מליזה
 עעס שיהי' חסור לישראל לחתוך לו וכו'. ומה שקראו לשם מלוה וכו'
 אם נחבין העכו"ס למלוה היינו לשם גרות הוא עדיין קשה להבין
 דכראה לכאורה שלא קיבל עליו הנכרי רק מלוה זו של מילה וזוה הי'
 נראה פשוט דאין למולו כיון שאינו גרות אם נקבל עליו מלוה אי' צלצד
 (כמו. גר תושב) דהא לריך לקבל עליו כל המלות צחומריהן דקדוקיהן
 (כדלמרי צמס' גרים וצס"ס יצמית וצש"ע רש' ה' גרים) חלל כיון
 שצמקורו וצס"ס ע"י שם ושם מייירי רק שצא להתגיי'ר ע"כ נראה דמייירי
 שלאחר המילה יצול חיע ויתנהג חיע כדת ישראל כדן גר דק ועדיין

קשה למה נקט הלשון למילה (והוא"ל לנוימר שנחכוין לגרות) דאס מיידי
 צגר הרי פשוט דהוא מלה למולו כשקיצל עליו להחגייר ומלך אהו
 מיד כדלמריי שם צריש הי גרים ומקורו מנמי יצויות ומשום דלשהויי
 מלה לא משהיין ע"כ צריכ לומר דהך וויידי צנכרי שצא להחגייר ולמול
 למס מלה והיינו כמו שסיפרו בקורות הדורות בספרי ישראל ומולכי
 סאומות ויועליהם שהי' ישראל תחת ידיהם. שקצלו עליהם דת ישראל
 ומלו ליע ואעפ"כ לא מלינו שהחמירו עליהם כ"כ לומר להם מקודם
 חומרות המלה ומלכ ישראל והתנהגותם בעוה"ז הנצואר צקי" רס"ח
 (סעי' ז') כיון דצדיעצד גם צלי"ז הוי גר ע"כ מלו מקודם אהם כיון
 שלא יכלו להחמיר עליהם כ"כ צכל דיני גר שצא להחגייר לדמותם
 צחומרי מלה שיחמרו להם וכיולא ופני שהי' כפופים חמי. ע"כ נקט
 רק מלה היינו מלה מליה לע"ע. אך גם זה ליע דהא קצלת המלות
 מעכבות שהי' ציוס דוקא יותר מוילה ומצילה כו"ש שם צש"ע (סעי'
 ג') ועיי' צע"ז (ס"ק ט') וא"כ מעכב קצלת המלות ומקודם ולא רק
 מלה מלה צלצד ואס מיידי שקיצל עליו המלות ומקודם א"כ הרי גר
 גמור הוא והוי מלה כמו שאר גר ואין חילוק ביניהם ופשוט הוא ומה
 זה צא לאשמעי' אלא ודאי דלשם מלה היינו לשם מלה מלה צלצד
 ולא קיצל עליו שאר המלות כולם ע"כ צע"ג להבין דברי הפוסקים
 והס"ע צקי" רס"ח ככ"ל:

ובמדרש רצה סי' לך (פרשה ו"ו אות ח') מעשה צמוכצו המולך
 וצוועוס צניו של חלמי המולך שהיו יושבים וקורין ספר
 צראשית כיון שהגיעו לפסוק הזה ומלחם את צצר ערלחם הפך זה
 פניו לכותל והתחיל צוכה את הפך פניו לקהל והתחיל צוכה חלבו
 צריחם וכימוולו לאחר ימים היו יושבין וקורין צספר צראשית כיון שהגיע
 לפסוק הזה ומלחם את צצר ערלחם אמר אי לחציו אי לך אחי.
 אי"ל את אי לך. לי לא אחי. גלו את הדבר זה לזה כיון שהרגישה
 צתן אמן הלכה ואמרה לחציהן צניך עלחה כינח צצאן וגור הרופא
 סימוולו אמר לה ימוולו. מה פרע לו הקצ"ה אמר רצי פנחס צסעה שילא
 למלחמה עשו לו קיעה של פקטין וירד מלחך והלינו עכ"ל. נראה
 מזה דלא מלו למס גרות ולהחנהג צמלות התורה כשאר יהודי ומכאן
 והלאה דהא אהם הוצריחה להסתר הדבר צפני חציהם ואמרה שעשו
 רק למס רפואה וצשאר דצרים כנראה לא היו יהודים ונשמע מזה
 דלרפואה צלצד מותר למול ליע אך אין זה ראי' דכאן משמע דוממה
 שרטי לקיים מלה מלה צלצד ולא אמרה אהם לחציו שהוא לרפואה
 רק לאחלה צלצד. ועכ"פ נראה שלא הי' למס גרות גמור וקצלת כל
 המלות דא"כ הי' מרגיש חציהם צמעשיהם וגם צמעשה האילה אז הי'
 יודע עיי' שהי' למס גרות ולא משום כינח. והאמרש אונ' לא ס"ל
 צזה כדי השיש צע"ז הך' דס"ל להשיש דרך כשכיון למס גרות אז ימוול ישראל ולא
 זולת וגם יל שהלכו וכימוולו היינו ע"י אומן ככרי אז ישראל שחינו חצר
 ויר"ח

ויר"א לו שחלו ח"ע צדיהם. וגם נקיים ד' המדרש שפרע לו הקצ"ה
 סירד מלחך והלילו לחציהם צעת המלחמה ח"כ משמע שיש מלחמה וכלון
 ח"י כשנכרי מל ח"ע לשם מלחמה זו כלל ולא לשם גרות גמור. ואין
 להציא ראי' מו"ש (צ"פ וקץ) גבי יוסף לכו אל יוסף. אשר יאמר לכם
 חששו שאמרו צו"ר ופירש"י שאמר להם להמלכיים שימולו ח"ע. אם כי
 לא קצלו דה' ישראל התם הו' קודם מתן תורה (דק יוסף לגרמי' הוא
 דעציד בקוד הפלגת קדושתו דיוסף דרגא דצריח ע"כ ר"ל להעציר
 הערלה גם נהנכרים חזו בקודן של דצרים) משא"כ הבא דוירי לאחר
 מתן תורה. והגם כי האצות קיימו התורה עד שלא ניתנה כשאחז"ל
 צקוף קילושין עכ"ז נראה רק לעולם גופם ולצניהם אחרים אבל לא
 מה שעשו לנכרים בצמיחתו ומדתו וקודם מתן תורה. ש"כ ראיתי בנוד"ר
 (פ' וקץ) עה"כ לכו אל יוסף אשר יאמר לכם העשו היינו שכשאין
 לומר ודרש שם מ"ש החייתנו החייתנו צוה"ל החייתנו צוה"ל עכ"ל
 והיינו הפ' צ"כ צוה"ל צבחת הלחם וצוה"ל ע"י שונא אורח
 שנחשז למלחמה ח"י שלא לשם גרות אך צ"כ יש לתרץ ג"כ כמ"ש לעיל
 במקור כי שאני קודם מ"ת וגם יוסף הלך לפי מדתו ודרכו וגם כמ"ש
 ציעיד (ח"א) משום שראה יוסף שעתידין ישראל לצא בגולה למלכים
 ויתעצבו צם ומשש חולי ילמדו מועטשים וינכעו מלמול ח"ע ח"י ע"כ
 משז מחשבות ליתן אות צריח גם למלכיים עיי"ש ולפי"ז הו' שפיר
 החייתנו לעוה"ל צוה"ל שאל את המלכיים אף אם כאמר דצאח נכרי
 כשאל אותו שלא לשם גרות לא הו' מלחמה ח"י צוה"ל שם שה"י זה
 תחצולת וקיוע כדי שישארו ישראל (זרע אברהם ילחק ויעקב שנלעוו)
 צמלות מילת וא"כ הו' מילת המלכיים חק"ע לדבר מלחמה של מילת ישראל
 כז' ע"כ נגיע להם כוה"ל צעד זה. אולם ראיתי צילקוע ראובני שכי
 צם כהאחז"ל צ"פ וקץ שאותן נשמות של דור המצול נחגלגלו במלכים
 ומל אחס יוסף כדי להחזירם לקדושה בצריח עליון. והנה מקור הדברים
 האלו שהציא הילקוע ראובני מבהארי"ל הוא צלק"ת (פ' וקץ) שם כי
 שאותן שאל יוסף היו צעריהן נוהגים מנהג ישראל וגם יעקב ארז"ל שה"י
 צמלכיים חגי"ר גרים וכל אלו היו נוהגים מנהג ישראל חזקם רחם פרעה
 את אלו הנקראים עם צרי ואינם ישראל עלמך וזהו הכה עם צרי וגו'
 ויאמר אל עמו וגו' כי גם אלו היו מלכיים אלא שלא היו עמו של
 פרעם אלא עם צרי ישראל לכן אמר ויאמר אל עמו אל המלכיים האחרים
 שלא היו עם צרי ישראל וכ"י עכ"ל נראה מזה כו"ש שהיו נוהגים
 מנהג ישראל וא"כ הו' גרות (כפי שכתבו אז קודם מ"ת) ואין ראי'
 לענין מילת נכרי שאינו מחגי"ר. ולפי"ז צ"ל הכ"ל :

שוב מלחתי וראיתי צו"ת פאר הדור לרצונו הרות"ם ז"ל (סי' ק')
 צעקן זה ד"שאל מל את הגוי לשם גר לאפוקי מוכנא דלא
 וצאולה אם יכול ישראל לעשות פריעה לעכו"ם וז"ל חסודה מותר לישראל
 לעשות פריעה לעכו"ם חולה לומר אם העכו"ם חתך הערלה ואז נזהל
 יכול

יכול ישראל לגומרו דהא עכו"ם שעשה וולוה כותכים לו שכר וולוה אך
 אינו כמי שהוא מלווה הא מיהא שכר וולוה צידו וזהו חומה ככס
 כגר וכל הכולה להתגיייר יצא ויתגיייר ואין כופין אותו לקבל תורה
 ומלוות אצל כופין אותו לקבל עליו מלוות שנלעוו בני נח וזהו גר חושב
 ולריך לו שיקבל צפני שלשה חצרים וכמו שחראה צצרייתא דרבי אליעזר
 צן יעקב וכבר כתבנו בחיבורנו (סלי מלכים פ"ח) ומה שאמרה הצרייתא
 ישראל ואל את הגוי לשם גר זה פשוט דמי שנהגיייר יוול ויעשה פריעה
 וכו' קס"ד דמה שאמר לשם גר למעוטי מילת הגוי וא"כ אי אפשר
 לפרעו וישאר בגיותו גוי מהול [היינו ר"ל כנראה משמע כונתו דקס"ד
 שאי אפשר היינו שאינו רשאי לישראל לפרעו כדי שישאר בערלתו גם אם
 חתך לו העכו"ם צעלמו כנזי מ"מ ואל פרע כאלו לא ואל משא"כ
 אם יפרע לו הישראל את מילתו וישאר בגיותו גוי מהול כיון שלא קיצל
 עליו המלוות כולם כנזי ע"כ אשמועינן דמותר לפרעו כמזכיר להלן]
 לזה ציאר הש"ס שמה שאמר לשם וילת לאו למעוטי מילת אלא למעוטי
 מורנא דהיינו אם ילא לו חולי או תולעת צראש הערלה אינו יכול
 הישראל לחתוך הערלה כדי שיצריח כי אין בחתוכה שום מלוה אלא
 רלונו הוא להחפא לזה פירש הש"ס שאין כונת לשם גר לאפוקי מילה.
 וזה הכל מיוסד על מה שאמרו שאסור להליל את העכו"ם כמו שאמרו
 עכו"ם לא מעלין ולא מורידין וזה כלוד ממה שאמר הכוזב ולא תחנם
 ואינו על ענין אם צא גוי למוול או שיעשו לו פריעה ואין חילוק בזה
 בין עכו"ם לשאר וכו' [היינו כנזי שכי צהשאלה שם אם יש חילוק בין
 כולרים ליסמעהלים בזה] וכל הצא למוול ולהפרע לשם מלוה יכולין אלו
 למוול כדת מה לעשות עכ"ל הרמב"ם והעמקתי החשו' כולה [צממע
 תיקון ציאר המלות] כי בזה אנהיכנ לעייק צמח"י וקור, הדברים ורבינו
 המחבר נושך שפיר אחרי ד' הרמב"ם בדרכו בכל מקום וגם יתיישב
 קושייתי הכ"ל דאיזו גר הוא אם לא קיצל עליו המלוות כנ"ל :

עוד עלה צדעתי ליישב ד' הרמב"ם אלו שכתב צלשונו שעשה "מלוה"
 צרפואה זו וכן מ"ש העור והמחצר אם נתכוון הכרי למילה
 והיינו מלוות מילה וכפי שהקשנו לעיל דמה כ"מ אם נתכוין הכרי
 למלוות מילה אם אינו רולה להתגיייר לגומרי כנ"ל וכפי שנתיישב ד'
 הרמב"ם ז"ל צדצרו צעלמו מה שציאר צחשו' פאר בדור כנ"ל אמנם
 ג"כ כדחק צפי' ד' הש"ס צע"ז כנ"ל ע"כ לחומר הנושא י"ל ע"ד הפלפול
 קלת ליישב דהרמב"ם לשיטתו (פ"י מהלי מלכים הלכה ח') וז"ל אמר
 חכמים שצני קטורה שהם זרעו של אברהם שצא אחר יסמעהל וילחק
 חייצין צמילה והואיל וכתערצ היום צני יסמעהל צצני קטורה יתחייצו
 הכל צמילה צמייני ואין נהרגין עליי עכ"ל הרמב"ם ומקורו צס"ס
 סנהדרין (כ"ט ע"ב) ועיי"ש צרש"י שפי' דרק אותן ששה צני קטורה
 של אברהם עלמון נתחייצו למוולן היינו ולא צניחם אחרים. וצטו"ה
 שאנת ארי' (סי' ויע) הרצה להשיב על ד' הרמב"ם בזה ולהעמיד ד'

סימן רס"ג אות שלום סעי' ה' רנט

רס"י עיי"ש. והנה בהשגות שבי' בשאג"א על הרמב"ם עיי"ש בקונטרס
אחרון מה שנייטצ קלת ופלפל עליהם אולם צו"ש בקור"א לונה לא
נחשבו וילתן דבני קטורה בכלל הז' מלות וח"י ללא חשיב אלא שו"א"ת
(כדלמרי' שם בגמ' [דף כ"ח נ"ט] דקום ועשה לא חשיב) ועיי"ד התוס'
צקנהדרין שם (כ"ט ע"ב) ד"ה והא פו"ר דמלות פו"ר תלוי בהשחתת
זרע דהוי שו"א"ת שנסעין עליהם שם בקור"א והלא י"ל אדרבא משם
קושיא לדבריו דהא צמנות מלות פו"ר מלות צפ"ע הוא לקיום הוין רק
שתלוי בזה קלת האיסור להשחתת זרע משום טעם כדי שיצא הזרע
לקיום פו"ר א"ס כי צמנות שייך איסור בהשחתת זרע גם במקום שבכר
קיים מלות פו"ר או שיש לו אשה זקנה ואסור ליקח אחרת עלי' משום
גזירת חכמים דחכמה"ה עכ"ל שייך האיסור א"י דלא תליא הא צמא
אלא כיון דצמד ל' יש לו שייכות בשורשה וא"כ גם צמלות מילה שבי
הרמב"ם צמורה נזכרים פעמה כדי להחליט כח תלות האזר הלז והיינו
צמ"כ משום להזהר עיי"ו מהשחתת זרע או ציחות האקורות מרוב התלות
וא"כ טוב הוי שייכות לענין דשו"א"ת כמו פו"ר ועדין קשה דאוי"ל
למיתכני ולמחשצני למילת צ"ק צמלות צני נח הגם שיש לחלק דאזר
הטעם צמלות מילה להחליט כח התלות הוא רק מטעמי המלות שאין
לדון עליהם בטעמים להלכה צפרט שאין להעמיד להלכה על מ"ש בטעמי
המלות צמורה וכנודע. ועיי' בתוס' בחצות (דף ה' ע"ב) דמ"ה דס'
ויפקד פקיד וכו' דאין לפרש דעמאל משום הכחשה שומכישו ונוטל
קלת נשמתו דא"כ גבי מילה ליכא חילול שבת דהוי משאל"ל דא"ל
להחליט מחיוב עכ"ד עיי"ש ולפ"ד המורה בטעם מלות מילה אדרבא
טריך לחלשות כח האזר והחינוק וא"כ הוי מלחכה שלריכה נגופה לפי
טעמה. וצמ"כ ל"ל דהתוס' לא ק"ל טעם הרמב"ם בזה צמלות מילה.
וצמנות ידוע המחלוקה שהי' בין חכמי לרפת המה צעלי התוס' והרמב"ם
דחכמי לרפת חלקו על דרך הפלוקפיה ובכלל זה נתינת טעם למלות
שבי הרמב"ם צמורה והמה חלקו על זה וכיולא צו והדברים עתיקין
ואכמיל עכ"ס צמא גופא פליגו בטעמי המלות ותוס' ק"ל לשיטתי
שאין ליתן טעם למלות וצפרט לצמ"ה עיי"ו יסוד ורי"ה להלכה. ועוד
והוא העיקר שכל דברים ועממים שנאמרו צמ"ה אין להם שייכות
להלכה ואכמיל. וצמקריא כחצנו מה צמורה צדושים ואכמ"ה. ומה
שנסתפק צמחלת החשו' שם בשאג"א צבונת לשון הרמב"ם שבי ואין
נדרגין עלי' אי הטעם משום דנחשצנו צמ"ה ישמעאל ואין אורגין על
הספק או הטעם משום שאין נדרגין עלי' אעפ"י שחייב צה צמילה
עכ"ד השאג"א ואי הכונה של הרמב"ם שאין נדרגין עלי' אפי' שחייב
צה הוא כחוקם צלי טעם. ותמחני שלא הציא השאג"א דברי הכסף
משנה שם שבי ואין נדרגין עלי' משום דאשצנע מלת אשבתן שנהרגין
וכו' שקדם אשמוכה לא אשבתן עכ"ל הבי"ו. ומה שתמה השאג"א צקוף
דבריו שם על הרמב"ם דאפי' א"ס נאמר דבני קטורה ומחצין צמילה עד

סוף כל הדורות אפי"ה לאחר שסנכרצ צלצל כל האומות ונעמה הכל
 פטורים מן המילה והציא מדי הש"ס צרכות (דפ כ"ח ע"א) גבי יהודה
 גר עמומי ח"ל ר' יהושע וכי עמון ומואב במקומן הם יושבים כבר עלה
 סנכרצ מלך אשור וצלצל כל האומות וכי' וכל דפריש מוכזא פריש
 ולפי"ז כל האומות צונת"ז פטורין מן המילה אפי"ה אם לאחר כדעת
 הרמז"ס דבני קטורה נתחייבו הם ודורותיהם צוילה מ"מ כיון שנתחלצו
 כל האומות ח"כ כל דפריש מוכזא פריש ככ"ל עכת"ד השאג"א. ולפי"ז
 קשה על הרמז"ס שכי דחייבים צוילה הגם שכתב שנתערכו בני קטורה
 צבני ישמעאל ככ"ל. ולישצ דברי רבינו הרמז"ס י"ל עפ"י הנודע בגדולי
 האחרונים דצ"כ לא חזלינן צתר רוצא עיי' צפרה"ג יו"ד (סי' ס"צ
 צו"ז) וצקשרי תיצה גמא (פי' נח) והנה חס נתערכו בני קטורה
 וסנכרצ צלצל כל האומות ואמרינן כל דפריש מוכזא פריש החינה
 לד"ק צישראל דחזלינן צתר רוצא אז וותר כגון גר וצבי עמון דאמרי'
 צצרכוה אזל צא"ה גוש"י כגון בני קטורה שנתערכו צשארי האומות
 וחללם צא"ה לא חזלי צתר רוצא וא"כ הוי כפק על כל האומות
 שנתערכו צהם. הנה כי שם ג"כ צתיצת גוואל וצשארי אחרונים דצ"כ
 לענין ק' מה"ת תלוי צצנוגתת הרמז"ס והרשצ"א דלהרמז"ס דכ' מה"ת
 לקולא משום דגלי דספק מוזר לקולא שונשווע דקצרא החילונה להיפך
 דלחומרא ח"כ צצ"כ ק' מה"ת לחומרא (משא"כ להרשצ"א דגינחה התורה
 צמוחר לחומרא ח"כ צצ"כ להיפך עיי"ש) ח"כ להרמז"ס לשיעתו הוי
 צצ"כ ספק מה"ת לחומרא ח"כ מחייבים כל האומות שנתערכו צהם
 צמלות מילה ושפיר פסק הרמז"ס צהלי מלכים כנו' דחייבי צמילה אזל
 אין כהרגין עלי' משום דהוי ספק ואין עוכשין מפקס. וכנו"ש צשאג"א.
 ולא קשה קושית השאג"א מש"ס צרכות ווגר עמומי כיון צצא להחגייר
 הרי הוא מקבל עליו צי"כ חוקי התורה ועפ"י התורה נקצלו להחגייר
 ושפיר חזלי צתר רוצא להתיירו ע"כ שפיר פסק הרמז"ס צזה צהלי
 מילה (פ"ג הלי זי) וכן פסקו כות"י העור והמחצר צזה (צסי' רס"ח)
 ככ"ל דצצביל וורכא אקור לחחוד ערלת הנכרי וכי' הרמז"ס צלשונו
 חעפ"י שנעשית מלטה צרעוזה זו שהרי לא נתכוין הנכרי למלטה לפיכך
 אם נתכוין הנכרי למילה מותר לישראל למול אותו עכ"ל היינו שאם לא
 נתכוין הנכרי למלטה חעפ"י שיש מלטה לגבי' כיון דהם לא חזלי צתר
 רוצא ולריך למול מפקס צבי קטורה כנו' מ"מ כיון דהוא לא נתכוין
 למלטה ולגבי' דידן חזלינן צתר רוצא ע"כ אקור לישראל להסיר ערלתו
 לשום צרית קודש על צשרו וכמו"ש זקיני הלצות והש"ך ככ"ל ולפיכך
 אם נתכוין הנכרי למילה מותר לישראל למול אותו עכ"ל היינו דמלטה
 לא הוי לגבי' דידן לעוררו שיצול ח"ע כיון דאנן חזלינן צתר רוצא ככ"ל
 ורק הוא שונצקש למולו מחנות שרולה לנולה וצאמה לגבי' דיד"י הוא
 חיוב מלטה מפני שהם לא חזלי צתר רוצא ע"כ מותר לישראל למולו
 וא"ש וכנו'. ומ"ש הרמז"ס צלשונו צהלי מלכים שם הואיל ונתערכו

צנני ישמעאל לריבין כולם לומר ולפי"ד השאג"א כיון שצלבב סמחריז כל האומות אי"כ לכאוי תקשי למה דוקא צני ישמעאל והלא כל האומות ילערכו לומר לפי דברינו אם ירלו לשם מטה אך כנראה דקים לי להרמזים ז"ל צבולל חכמתו וידעתו שהם לא נחשבו רק צנני ישמעאל והחזקו שמה וכעין האי דלמרינן צש"ס יצמות (ע"ז ע"ז וי"ז ע"א) גני עשרת השצעים צדוכתא דקציעי וכו' עיי"ש חגס דהתם מלינו צסקוק שהגלם לשם וי"מ חרי חזין דהחזקו שנתערבו צני קטורה רק צנני ישמעאל דל"כ שכאמר דנחשבו צאומות אחרות כגון כולרים צודינתו מדוע לא מלינו שום אומה ולשון שימולו אי"ע צמנהג אצותיהם זולת צני ישמעאל כדלמרינן צש"ס ע"ז (כ"ז ע"א) ערצי מהול ונצעי מהול פירש"י אומה מהולה וכן ציצמות (דף ע"א ע"א) פירש"י אומה שמהלים עמון. והיינו הערציים ישמעאלים צודינתם. והלא אם נאמר שנתערבו צני קטורה צשאר אומות מדוע הניחו מנהג אצותיהם ואינם מליס אי"ע. ולא מלינו אומה אחרת שימולו זולת הערציים צני ישמעאל שהם מליס אי"ע חיו שהחזק שבהם נחשבו עי"כ כי שפיר "צנני ישמעאל" שכן דיצר צלשונו צתוה והמליחות המוחזק והוא סוכחה ואומדנא גדולה. ואעפ"כ לא סמך הרמזים אי"ע ע"ז צתשובתו צפאר הדור וכו' דל"ן חילוק צין כולרים ליסמעאלים כי לפי דרכו מחמת ספק (צצ"כ כ"ל) שנתערבו צני קטורה אי"כ גם צשאר אומות יס לחוש חפ"י אינם ישמעאלים והא דלא נהגו צמול עלום שום אי מהם מלי הניחו אצותיהם מחמת חובס או צומיד עוצו מטה זו מחמת צשה צתערבם צין שארי אומות וכיולא אצל צחמת הם צני קטורה עי"כ ספק הרמזים (לשמותו כ"ל) סתם צכל ככרי דאם מצקש לומר לשם מטה מותר לומר כ"ל:

ול"א חיקשי למה החמירו חכמי"ל ופסקין כן צשי"ע הלי גרים להחמיר כ"כ צקצלת גר מנכרים הלל לפי חז"ל אם מקבל עליו מלות מילה צלבד לריבין לעשות לו צלי שאלות ואזהרות וחומרות עליו (ומחמת ספק תערובות צני קטורה כנ"ז) גם אם צלצו מחמת אשה וכיולא עכ"פ נחוש מחמת ספק סה"י ונקצלו מיד גם למילה צלבד. אך י"ל דאם צא להתגייר הרי מקבל עליו דיני ישראל צכל דבר ושור אולינן צני צחר רוצה שאינן צני קטורה. עי"כ הלריכו חז"ל לדורש ולשאול אם אינו צא להתגייר לשום אישות וכיולא כדי שלא יהי קשים גרים לישראל כספחת (ועיי" דצצרינו לקמן ק"י רב"ו ס"ק י"א) ולקבל רק גרי אמת ולדק שכוונתם לש"ש צלבד. וגם אם נאמר שנעשה צו מלות מילה לצד כיון שהוא צא להתגייר ואם נעשה צו מילה צלבד צפרע אם לא יצטווה ואם נחזיק עלמו לישראל ולא ישמע תורת ה' ומליתיו יצאו לידי מכשול צתערבו וילמדו אחרים מועשיו עי"כ שפיר הזהירו חז"ל כשצא להתגייר. אצל הרמזים כ"ל דצמלות מילה צלבד כשהולך הנכרי לשם מלות וכן פסק צפוש"ע כ"ל שנעשה צו (היינו הנעם ושום ק' צני קטורה כ"ל) אצל הנחנו לא כעורר אוחו שכוול אוחי (מפני ק' צני קטורה ס')

רסב סי' רס"ד הלכות מילה סעי' א

רס"ד מי ראוי למול ובמה טלין וביצד מלין. ובו י' סעיפים :

א הכל כשרים למול אפילו עבד (א) אשה (ב) וקטן

וערל

אות שלום

שכיון שלדין ישראל חנן לדין אזלין צחר רוצח ונחשצו צלדק לכבד גמור דאזלין צחר רוצח שאין בני קטורה כנז' :

שוב ראיתי צו"ת נר"צ (מה"ת חא"ע"י סי' מ"ב) צחשו' מנן המוצר ע"ד הרמז"ה הנ"ל צצני קטורה שחייב"י צמילה וכונתי לדעת הגדול ז"ל צדק ופרע זה דלגב"י לא אזלין צחר רוצח ע"כ מלווין על המילה גם אם נחשצו צין האומות ולי"ש כל דפיש מוצח כנ"ל. וגם ראיתי צהגות שנקראו מלואים ציו"ד דפוס ווילנא צק"י זה שכי' לתרץ דברי הלבוש וק"י צקלרה דחולי הוא מצני קטורה יען שסמך צלצל כל האומות ע"כ יס' למולו אם נחשוין לנולות עיי"ש חצל לא ירד למה שירדנו וציחרנו צזה צצה"י : **והנה** מ"ש לעיל צזה דיוסף מלו המלריים חף שלח קצלו גרות. הגם כי צצה"י לא נכחד ממני מ"ש צכהאר"י"ל שהי' חסרון עיי"י ועיי' צדצרינו צשו"ת ונח"א חלק ג' סי' ח' (שנדפס בעת) אך חני כחצתי צזה ליישנ ד' הרמז"ה והמוצר להלכה :

(א) אי"ה. הנה האחרונים כסתפקו צזה למה לא חששו לחשש עילוף כמו שחששו צשחיעה חוננס צאמת כ"ל דלק"מ דהמוצר לשיעורו שפסק ג"כ (צק"י ח' סעי' ח') ציו"ד דנשים שוחטות לכחילה וצ"כ דלי"ש חשש עילוף ע"כ גם כאן פסק דיוולו עכ"פ כשאין איש גדול שידע למול ולי"ש חשש עילוף והרמז"ה שכי' שם וי"א דנשים לא ישמטו פסק כאן ג"כ שפיר וי"א דאשה לא חנוול וכן נוהגין להדר אחר איש עכ"ל וא"ש כי"א לשיעורו. חולס מ"ש צק"י כורת הצרית צזה דלעולם לא חנוול אשה צצח חף כשאין איש ואפי"ו אם וולתה כצר צחול דלא עדיפא אז חוי"ש שחא וול מעולם דאסור למול צצח (כדלקמן סי' רס"ו סעי' ז') עכ"ד ח"א דשאני החס כשלח מל מעולם משא"כ אשה כשחלה כצר ולפי"ד המוצר היא מלה לכחילה כשאין איש אחר שידע למול (והיא מלה כצר צחול) דצודאי אין לצטל המילה צמונה צצח דאין לך צעהד"ח כדיעצד גדול מזה ועיי' צק"י זכרון צריח לראשונים צחלק המלואים להמרי"ל (סי' ח') צשס כי חלדד הדני מוננה הפלגים היהודים צאצקייניען כי ציוס שחייני ינוול הילד עיי' נשים הגם כי במה דצרים הצי"א שם גם צמל"ה זו שאין נוהגים כהגוי' וק"ע שלטו ואין ללמוד מהם הלכה מ"מ הרי דשכיח נשים צעולם שצקיי"א צאומות המילה ורק הם המוהלים שם (ועיי' צשו"ת יוסר"י דלעזאש זל"ל שנדפס כהנ קבלה על שחיעות שנחנו לאשה ח' [וכ"י צמדינתם ציוהס] ומוצח דצרכי חשונה סי' ח' ק"ק ח' עיי"ש) עכ"פ כיון שפסק ונן המוצר צזה דאשה מלה לכחילה ואין איש אחר והיא מלה כצר צודאי הדן כדצרינו כנז' : **(ב) וקטן.** עיי' צקלרה"ח (סי' שעי"ב) שכי' ח"ל והנה ראיתי צוקלת מקומות שמכצדין לקען צמל"ה זו וצזה כלע"ד כי אייתי לאב למוהלו